

Η Β΄ ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΗΣ ΡΑΜΑΛΛΑΣ.

Ἡ Β΄ Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν μετά τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου ἐψάλη τήν Παρασκευήν, 5^η /18^η Μαρτίου 2011, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς Μεταμορφώσεως, εἰς τήν πόλιν Ραμαλλαν τῆς Παλαιστινιακῆς Ἀρχῆς, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συνοδεύοντος τοῦ Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν, Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, καί ἄλλων Ἀγιοταφίτων Πατέρων. Ἡ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ρωμαιο-Ὀρθόδοξος Κοινότης τοῦ Πατριαρχείου, ἀριθμοῦσα περί τάς 6.000 χιλιάδας πιστῶν, τυγχάνει μία τῶν μεγάλων Κοινοτήτων τοῦ Πατριαρχείου, τῆς ὁποίας προΐσταται ὡς Πατριαρχικός Ἐπίτροπος ὁ ἐκ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καταγόμενος καί μέλος τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης Γαλακτίων.

Πολλοί τῶν πιστῶν τούτων τοῦ Πατριαρχείου προσέτρεξαν ἄθροοι εἰς τήν κατανυκτικὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου καί ἤκουσαν καί τόν θεολογικόν Πατριαρχικόν λόγον, ἔχοντα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ θεοτόκῳ τό, Χαῖρε κλῖμαξ ἐπουράνιε δι' ἧς κατέβη ὁ θεός. Χαῖρε γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Οὕτω γάρ ἠγάπησεν ὁ θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν Μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Τόσον πολὺ ἠγάπησεν ὁ θεός τόν κόσμον τῶν ἀνθρώπων, πού ἔζη εἰς τήν ἁμαρτίαν, ὥστε παρέδωκεν εἰς θάνατον, τόν μονάκριβον Υἱόν Του, διὰ νὰ μὴ χαθῇ εἰς αἰώνιον θάνατον, καθένας πού πιστεύει εἰς αὐτόν ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής).

Τό ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένον μυστήριον τῆς ἀπείρου ἀγάπης τοῦ θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον ἀπεκαλύφθη εἰς ἡμᾶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ σαρκωθέντος θεοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἡ ὁποία ἐγένετο συνεργός τοῦ θείου τούτου μυστηρίου. Διὰ τοῦτο ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐξόχως καί πρεπόντως τιμᾷ τό πρόσωπον τῆς Παναγίας κατὰ τό στάδιον τῆς εὐλογημένης νηστείας τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς.

Τό ἰδίωμα ἀλλὰ καί μοναδικόν προνόμιον πού προσέλαβε ποτέ γυναῖκα εἰς τήν παγκόσμιον ἱστορίαν εἶναι ἡ προσωνυμία τῆς Παρθένου Μαρίας, Θεοτόκος. Θεοτόκον καί οὐχί Χριστοτόκον ὠνόμασε καί θεολογικῶς ἀπέδειξεν ὅτι ἀνεδείχθη διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ Παρθένος Μαρία ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «οἱ δέ θεοτόκον ὀνομάζουσι τήν Ἁγίαν Παρθένον ἕνα τε εἶναι φασιν Υἱόν καί Χριστόν καί Κύριον τέλειον ἐν θεότητι, τέλειον ἐν ἀνθρωπότητι».

Ἐξ ἄλλου ἡ πλέον σημαντικὴ καί περιεκτικὴ ὀνομασία εἰς τήν Παρθένον Μαρία εἶναι ἀκριβῶς ἡ τῆς θεοτόκου, δηλονότι τῆς Μητρός τοῦ θεοῦ. Μέ αὐτὴν τήν

ὀνομασίαν ἀπευθύνεται ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας ἱκετευτικῶς ὑπὲρ ἡμῶν εἰς τὴν Παναγίαν: «τούς σοὺς ὑμνολόγους θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον...». Καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, «Τοῦτο τὸ ὄνομα ἅπαν τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνίστησι. Εἰ γὰρ θεοτόκος ἡ γεννήσασα, πάντως θεὸς ὁ ἐξ αὐτῆς γεννηθεὶς, πάντως δὲ καὶ ἄνθρωπος. Πῶς γὰρ ἂν ἐκ γυναικὸς γεννηθεῖη θεὸς ὁ πρό αἰώνων ἔχων τὴν ὑπαρξιν, εἰ μὴ ἄνθρωπος γέγονεν; Ὁ γὰρ υἱὸς ἀνθρώπου ἄνθρωπος δηλονότι. Εἰ δὲ αὐτός ὁ γεννηθεὶς ἐκ γυναικὸς θεὸς ἐστίν, εἷς ἐστὶ δηλονότι ὁ ἐκ θεοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς ἐκ γυναικὸς θεὸς ἐστίν, εἷς ἐστὶ δηλονότι ὁ ἐκ θεοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς κατὰ τὴν θείαν καὶ ἄναρχον οὐσίαν καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἐκ τῆς Παρθένου τεχθεὶς κατὰ τὴν ἡργμένην καὶ ὑπὸ χρόνον οὐσίαν ἦτοι τὴν ἀνθρωπίνην.

Μέ ἄλλα λόγια, αὐτὸ τὸ ὄνομα συνθέτει ὁλόκληρον τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας. Ἄν λοιπόν αὐτὴ πού γεννήσῃ εἶναι θεοτόκος, ὅπωςδήποτε εἶναι θεὸς καὶ αὐτός πού γεννήθηκε ἀπ' αὐτὴν ὅπωςδήποτε καὶ ἄνθρωπος. Γιατί πῶς θὰ μποροῦσε νὰ γεννηθῇ ἀπὸ γυναῖκα θεός, πού ἔχει τὴν ὑπαρξιν πρὶν ἀπὸ τοὺς αἰῶνες, ἂν δὲν ἔγινε ἄνθρωπος; Ἄν πάλι αὐτός, πού γεννήθηκε ἀπὸ γυναῖκα εἶναι θεός, ἕνας εἶναι βέβαια καὶ αὐτός πού γεννήθηκε ἀπὸ τὸν θεὸν Πατέρα κατὰ τὴν θείαν καὶ ἄναρχον οὐσίαν καὶ τελευταῖα ἀπὸ τὴν Παρθένον κατὰ τὴν οὐσίαν, πού ἔχει ἀρχὴν καὶ εἶναι ὑπὸ χρόνον, δηλαδή τὴν ἀνθρωπίνην.

Καὶ εἶναι περιεκτικὴ ἡ ὀνομασία θεοτόκος, διότι εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Παρθένου Μαρίας ἐπληρώθη τὰ ὑπὸ τοῦ μεγαλοφωνωτάτου Προφήτου Ἡσαΐου λεχθέντα: «Δώσει Κύριος αὐτὸς ὑμῖν σημεῖον• ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ», (Ἠσ. 7, 14) Καί... «ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν... καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχὼν εἰρήνης, πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», (Ἠσ. 9,6).

Ἡ θεοτόκος καὶ ἀειπάρθενος Μαρία, μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, καθίσταται τὸ δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν Λουκᾶν: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύνამις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς θεοῦ», (Λουκ. 1, 35). Ὁ δὲ Υἱὸς τοῦ θεοῦ δηλονότι «ὁ μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος» ἐκ τοῦ καὶ διὰ τοῦ δοχείου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν Παρθένον Μαρίαν σωματούμενος γίνεται καὶ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, «ὁ Ἐμμανουήλ».

Νά λοιπόν διατί ἡ Παρθένος Μαρία ἀποκαλεῖται θεοτόκος ἀλλά καὶ κλῖμαξ (σκάλα) ἐπουράνιος, δι' ἧς κατέβη ὁ θεὸς ἐπὶ γῆς, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος (Φιλίπ. 2', 7-8).

Γέφυρα δὲ μετάγουσα (μεταφέρουσα) τοὺς ἐκ γῆς (τοὺς ἀνθρώπους) πρὸς οὐρανόν εἰς τὴν δόξαν τῆς βρασιλείας τῶν οὐρανῶν, εἰς τὴν δόξαν εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέχει, δηλαδή τὴν δόξαν τοῦ Υἱοῦ καὶ θεοῦ αὐτῆς «καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ σου στεφάνων δόξης ἀξίωσον τοὺς ὑμνοῦντας σε θεοτόκε», λέγει ὁ ὑμνωδός.

Ἡ Παρθένος Μαρία, Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὡς ἡ φυσικὴ, ἀλλά καὶ πνευματικὴ κλῖμαξ καὶ γέφυρα μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, οὐρανοῦ καὶ ἐπιγείου κόσμου, ἀποτελεῖ τὸ αὐθεντικὸν πρότυπον τῆς κοινῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως, τῆς ἀξιοθείας διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς κοινωνίας τῆς θείας δόξης.

Ἡ δὲ θεία δόξα δὲν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τῆς δουλείας τοῦ σκότους

τοῦ αἰῶνος τούτου, δηλαδή τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Παναγία θεοτόκος μετέχουσα εἰς τὴν δόξαν τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ αὐτῆς, μετέχει καὶ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο λοιπόν ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ τῶν θεοπνεύστων ὑμνωδῶν αὐτῆς ἀπευθύνεται στὴν Παναγία ζητοῦσα τὴν μεσιτείαν καὶ τὴν πρεσβείαν αὐτῆς εἰς τὸν Υἱόν της, ἵνα καταστήσῃ καὶ ἡμᾶς διὰ τοῦ καιροῦ τῆς Ἁγίας νηστείας καὶ μετανοίας τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀξιόους τῆς κοινωνίας τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν».

καὶ ἀραβιστί ὡς ἔπεται, βλ. ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2011/03/18/419/>

Μετά τὴν λήξιν τῆς ἀκολουθίας ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τό «Νάντι» – Λέσχην τῶν Ὁρθοδόξων, εἰς τὴν ὁποίαν ἤκουσε παρὰ τῶν Ἱερέων, τῶν Ἐπιτρόπων τοῦ Προέδρου, τοῦ «Νάντι», τῆς Νεολαίας καὶ ἄλλων προβλήματα αὐτῶν καὶ ἐπρότεινε λύσεις εἰς αὐτά.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder